

[Aksel Larsen.]

Det, der er blevet diskuteret offentligt, og det, som diskuteres her, er Justitsministerens Offentliggørelse af Rigsadvokatens Redegørelse (*Justitsministeren* [Steincke]): Nej, det er Forespørgselen). Ja, som er foranlediget af denne Redegørelse — hvis Justitsministeren ikke selv skulde være klar over det! Det drejer sig om, hvorvidt denne Redegørelse er offentliggjort i Strid med Loven eller med lovmæssigt Grundlag.

Nu faar vi jo en anden Forklaring fra Justitsministerens Side paa hele dette Spørgsmaal. Den første Forklaring paa den eventuelle Lovmæssighed i Erklæring Nr. 1 udsendtes i Erklæring Nr. 2 fra Justitsministeriet den 5. Marts, offentliggjort i Bladene den 6. Marts om Morgen. I denne Erklæring staar der ikke et eneste levende Ord om Dommens Præmisser, slet ingen Henvisninger dertil, kun Henvisninger til, hvad Formaalet maatte antages at være med Retsplejelovens § 31, og en Paastand om, at naar Dørene lukkes af Hensyn til Sædeligheden, sker det kun for at beskytte Vidnerne Navne mod Offentliggørelse, og derfor er Referat af det lukkede Retsmødes Forhandlinger tilladt, naar Vidnerne blot ikke nævnes ved Navn. Det er den hele Retfærdiggørelse, Justitsministeren kom med i sin Erklæring Nr. 2, udsendt den 5. Marts.

Dette rejser et andet Spørgsmaal: Hvis Justitsministerens nuværende Henvisning til Domspræmisserne er den rigtige juridiske Forklaring paa Berettigelsen af Ministerens Handlemaade, hvorfor var det saa slet ikke nævnt i denne Erklæring Nr. 2? Hvis Justitsministeren, der her har fremstillet sig som snart sagt den eneste Jurist i Kongeriget Danmark, der overhovedet har Begreb om, hvordan Lovene skal forstaas og fortolkes, hvis Justitsministeren ikke, dengang han udsendte sin Erklæring Nr. 1, var klar over, at *dette* var Begrundelsen for Udsendelsen, hvad bliver der saa tilbage af det hele, naar Justitsministeren nu en halv Snes Dage senere opdager, at der er noget andet end det, han tænkte paa dengang, som kan retfærdiggøre ham?

Dernæst vil jeg have Lov til at spørge, om Justitsministeren, da han udsendte Erklæring Nr. 1 den 4. Marts, var bekendt med Domspræmisserne? Hvis Justitsministeren ikke var det, saa gælder hans Hovedargument her ikke, saa kunde han intet vide om, hvorvidt disse Sager var fremdraget i Domspræmisserne, kunde ikke deraf aflede nogen Ret til at fortælle, hvad han ad anden Vej, gennem Rigsadvokaten, havde

erfaret om Retsforhandlingerne bag de lukkede Døre. Bortset fra det, vilde den eneste Mulighed for et juridisk Forsvar for Justitsministerens Handlemaade i denne Sag paa Grundlag af det, der er sagt i Dommens Præmisser, som jeg ikke kender, og som Justitsministeren ikke her har citeret, hverken fuldstændigt eller i Uddrag, være, at Justitsministeren havde offentliggjort Dommens Præmisser. Men det har Justitsministeren ikke. Han har offentliggjort noget andet, og saa maa vi diskutere det.

Jeg vil herefter gaa over til i nogenlunde kronologisk Orden at gennemgaa Ministerens Svar.

Maa jeg først sige, at det er mig flintrende ligegyldigt, om min Optræden her i Tinget eller andetsteds kalder paa Justitsministerens Smil eller ikke, men jeg for mit Vedkommende havde ikke noget Indtryk af en smilende Justitsminister. Maa jeg samtidig sige, at det imponerer mig ikke, at Justitsministeren her højtideligt erklærer, at ingen Sinde udsender han Erklæringer eller lignende i Ophidselse eller den Slags Følelser, naar Ministerens Tale som Helhed og hans Indledning og Afslutning i Særdeleshed bærer Præg af en Uligevægtighed, som kan blive katastrofal for Landet, naar den er for Haanden hos en Person, der beklæder en Justitsministers høje Embede. Jeg agter ikke her at bruge min Tid til at polemisere mod Justitsministerens Injurier mod mig og mit Parti. Det er Justitsministeren, der altid, naar han andre Steder taler om Hjerterets Dannelse, eller naar han revser Pressen eller naar han polemiserer mod Lægerne i deres Fagskrifter, beklager sig over Injurierne mod ham — det er den Minister, der fører en Mund og et Sprog, som nu heldigvis for Historien og Efterverdenen er nedfældet i Rigsdagstidenden.

Jeg tror ikke, at Ministeren diskuterer denne Sag, fordi den er rejst af en Kommunist, det bliver altsaa ganske ligegyldigt, om Ministeren finder det ydmygende at skulle diskutere med mig eller ikke. Jeg tror, Ministeren diskuterer denne Sag, fordi det er en Sag, hvor Justitsministeren er kommet i Uoverensstemmelse ikke alene med største Parten af Dagspressen, men med det overvældende Flertal af det danske Folk. Derfor mener Ministeren det nødvendigt dels at køre op med en Tale af denne Art, dels at servere denne Indledning, som havde været det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel værdig, men som kun var beregnet paa at præparere Sindene og i hvert Fald sige til Offentligheden: Enhver, som